

Sygn. akt I C 1478/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: sekr. sąd. Dalia Makowska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2017 r. w (...) na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w G.

przeciwko I. S. (1), K. S. (1)

z udziałem nadzorcy sądowego Z. T.

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w dniu 24 marca 2016r. w sprawie I Nc 90/16 w zakresie kwoty 40.043,94 zł (czterdzieści tysięcy czterdzieści trzy złote dziewięćdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 04 października 2015r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie uchyla nakaz zapłaty i oddala powództwo,

II. zasądza od pozwanych I. S. (1), K. S. (1) solidarnie na rzecz powoda (...) sp. z o.o. w G. kwotę 3.372,67 zł (trzy tysiące trzysta siedemdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1478/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, że pozwani I. S. (1), K. S. (1) są zobowiązani zapłacić powodowi solidarnie z weksla kwotę 48.266,63 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 04.10.2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W dniu 24 marca 2016 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie o sygn. akt I Nc 90/16 nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwani wnieśli o uchylenie nakazu zapłaty w całości i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów postępowania. Jednocześnie wnieśli o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty oraz o ograniczenie nakazu jako tytułu zabezpieczenia.

W uzasadnieniu zarzutów pozwani potwierdzili fakt zawarcia umowy leasingu operacyjnego z powodem, okoliczności wystawienia weksla in blanco, nadto wypowiedzenia umowy leasingu oraz zwrotu przedmiotu leasingu po terminie.

Pozwani kwestionowali zasadność powództwa, wysokość dochodzonego roszczenia, podnieśli zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową oraz z umową leasingu łączącą strony. Wskazywali, że strona powodowa domagając się zapłaty rat w związku z wypowiedzeniem przez finansującego umowy łączącej strony z uwagi na

okoliczności leżące po stronie korzystającego w oparciu art. 709¹⁵ kc, nie może żądać zapłaty w takiej części w jakiej stanowią one raty odsetkowe, należne są bowiem tylko i wyłącznie raty kapitałowe. Za niezasadne uznali również żądanie powoda w zakresie żądania zapłaty kwoty wykupu. Podnosili, iż jest to jedynie uprawnienie leasingobiorcy, a nie jego obowiązek. Naliczoną w związku z brakiem zwrotu przedmiotu leasingu w terminie karę umową uznali za rażąco wygórowaną i wnieśli o jej miarkowanie.

Postanowieniem z dnia 14.10.2016 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku wstrzymał wykonanie nakazu zapłaty z dnia 24.03.2016 r. w sprawie I Nc 90/16.

W piśmie procesowym z dnia 07.11.2016 r. strona powodowa wskazała, iż na dochodzoną przez powoda kwotę składa się suma:

- raty leasingowej opiewającej na kwotę 442,26 zł, wynikającej z faktury VAT (...), pozostałej do zapłaty po uiszczeniu przez pozwanych kwoty 1.451,40 zł
- raty leasingowej opiewającej na kwotę – 1.451,40 zł wynikającej z faktury VAT (...),
  - kosztów wezwania do zapłaty z dnia 31.12.2014 r. i 21.01.2015 r. – opiewających na łączną kwotę 250 zł
  - odsetek umownych z tytułu nieterminowych płatności w wysokości 143,48 zł do dnia 24.08.2015 r.,
  - kary umownej za opóźnienie w zwrocie przedmiotu leasingu w wysokości 37.756,80 zł
  - różnica kwoty 32.722,69 zł (suma pozostałych po wypowiedzeniu umowy do zapłaty zdyskontowanych opłat leasingowych) i kwoty 24.500 zł (wartość przedmiotu leasingu netto zgodnie wyceną dokonaną przez rzeczoznawcę)- 8.222,69 zł

Na rozprawie w dniu 10.01.2017 r. pozwani cofnęli wniosek o ograniczenie zabezpieczenia nakazu zapłaty, wskazując, iż wobec pozwanych otwarte zostało postępowanie układowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10.06.2013 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. oraz I. S. (1), K. S. (1) wspólnicy (...) s.c I. S. (2), K. S. (2) w K. zawarli umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był (...)2 (...). Czas trwania umowy strony określiły od dnia 10.06.2013 r. do dnia 10.06. 2017 r. Załącznikiem do umowy był harmonogram wnoszenia opłat leasingowych, zgodnie z którym pozwany zobowiązany był do dokonywania na rzecz powoda miesięcznych wpłat w kwocie po 1.180 zł netto każda, płatna do 10 – go każdego miesiąca. Integralną częścią niniejszej umowy były również (...) w (...) Sp. z o.o.

Zgodnie z 8 § ust. 7 OWU w razie opóźnienia zwrotu przedmiotu leasingu korzystający jest obowiązany do uiszczenia kary umownej w wysokości 1% wartości przedmiotu leasingu określonej w umowie, za każdy dzień opóźnienia, z tym że w przypadku gdy umowa ulega rozwiązaniu przez wypowiedzenie ze skutkiem natychmiastowym kara umowna wynosi 2% tej wartości za każdy dzień opóźnienia.

/okoliczność bezsporna, nadto dowód: umowa leasingu operacyjnego nr (...) wraz załącznikami – k. 24-29/

Przy zawarciu umowy leasingu pozwani I. S. (2), K. S. (2) wspólnicy (...) s.c I. S. (2), K. S. (2) w K. w celu zabezpieczenia ewentualnych roszczeń powoda mogących wyniknąć z zawartej umowy, wystawili weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową. Powód uprawniony został do wypełnienia weksla w przypadku niezapłacenia przez pozwanego płatności wynikających z zawartej między stronami umowy leasingu.

dowód: deklaracja wekslowa – k.69, weksel - k.2

W wykonaniu umowy powód przekazał pozwanym do wyłącznego użytkowania przedmiotowy pojazd.

Okoliczność bezsporna,

Po powstaniu zaległości w uiszczeniu rat leasingowych powód pismem z dnia 31.12.2014 r. wezwał (...) s.c I. S. (2), K. S. (2) w K. do zapłaty zaległych należności, następnie pismem z dnia 21.01.2015 r. wezwał do zwrotu przedmiotu leasingu oraz pismem 06.03.2015 r., doręczonym pozwanym w dniu 11.03.2015 r. wypowiedział umowę leasingu.

dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania –k. 76-78, wezwanie do zwrotu przedmiotu leasingu wraz z potwierdzeniem nadania –k. 80-81, wypowiedzenie umowy leasingu wraz z wezwaniem do zapłaty oraz wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru –k.86-90

W dniu 11.01.2013 r. I. S. (1), K. S. (1) wspólnicy (...) s.c I. S. (1), K. S. (1) w K. zawarli z P. W. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) w K. umowę ramową współpracy w zakresie najmu floty pojazdów, której w ramach umowy pozwani przekazali przedmiot leasingu do użytkowania, bez zgody i wiedzy finansującego.

Okoliczność bezsporna,

W dniu 07.05.2015r. w ramach czynności windykacyjnych finansujący odebrał od P. W. Firmy Handlowo – Usługowej (...) w K. przedmiot leasingu pojazd ciężarowy C. (...).

dowód: raport czynności windykacyjnych –k. 94-95, protokół przejęcia i zabezpieczenia ruchomości –k. 91

Powód wypełnił weksel na kwotę (...) zł.

Na powyższą kwotę składała się suma:

- raty leasingowej opiewającej na kwotę 442,26 zł, wynikającej z faktury VAT (...), pozostałej do zapłaty po uiszczeniu przez pozwanych kwoty 1.451,40 zł

- raty leasingowej opiewającej na kwotę – 1.451,40 zł wynikającej z faktury VAT (...),

- kosztów wezwania do zapłaty z dnia 31.12.2014 r. i 21.01.2015 r. – opiewających na łączną kwotę 250 zł
- odsetek umownych z tytułu nieterminowych płatności w wysokości 143,48 zł do dnia 24.08.2015 r.,
- kary umownej za opóźnienie w zwrocie przedmiotu leasingu w wysokości 37.756,80 zł
- różnica kwoty 32.722,69 zł (suma pozostałych po wypowiedzeniu umowy do zapłaty zdyskontowanych opłat leasingowych) i kwoty 24.500 zł (wartość przedmiotu leasingu netto zgodnie wyceną dokonaną przez rzeczoznawcę)- 8.222,69 zł

dowód: weksel-k.2, faktura VAT nr (...) –k. 72, faktura VAT nr (...) –k. 73-74, faktura VAT (...) – k. -k.75, faktura VAT (...) -k.75, faktura VAT (...) –k. 82, faktura VAT nr (...), wydruk księgowy –k. 83-84, ekspertyza (...)k. 101-102, rozliczenie umowy leasingu wraz z potwierdzeniem odbioru –k. 30-31 verte

Pismem z dnia 25 sierpnia 2015 r. powód wezwał pozwanych I. S. (1), K. S. (1) do wykupu weksla w terminie do 3.09.2015 r.

dowód: wezwanie do wykupu weksla wraz z dowodem nadania – k.6-8

Sąd zważył, co następuje.

Powód dochodził należności wynikającej z wystawionego przez pozwanych weksla, stanowiącego zabezpieczenie umowy leasingu łączącej strony.

Zatem to na pozwanych spoczywał ciężar dowodu wykazania chociażby niezgodności jego wypełnienia z deklaracją wekslową. Zgodnie bowiem z powszechnie przyjętym stanowiskiem w doktrynie i orzecznictwie, ciężar dowodu w zakresie wykazania niezgodności wypełnienia weksla z deklaracją wekslową spoczywa na dłużniku wekslowym (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 listopada 1999r., I ACa 775/99, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 2 marca 2005r., I ACa 1413/04). Sąd Apelacyjny w (...) w wyroku z dnia 2 marca 2005r. w sprawie I ACa 1413/04 wskazał również, że „udowodnienie przez pozwanego w postępowaniu nakazowym opartym na wekslu gwarancyjnym in blanco nieistnienia zobowiązania ze stosunku podstawowego powoduje upadek roszczenia opartego na wekslu. Możliwe jest to jednak wtedy, gdy powód poda nie tylko sumę zadłużenia, ale również wyliczy i wskaże, co składa się na tę sumę.” Również Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 13 lipca 2005 r. w sprawie sygn. akt I ACa 23/05 wyraził pogląd, który sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela, a zgodnie z którym, jeżeli weksel w chwili jego wystawienia był wekslem niepełnym (in blanco), a jednocześnie gwarancyjnym, to w takim przypadku abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego ulega istotnemu osłabieniu. Zgodnie bowiem z przepisem art. 10 Prawa wekslowego dłużnik wekslowy może powoływać się na to, że weksel wypełniony został niezgodnie z zawartym w tym przedmiocie porozumieniem wekslowym. Uzupelnienie weksla In blanco powoduje powstanie ważnego formalnie zobowiązania, także wtedy gdy weksel został wypełniony nieprawidłowo. Dłużnik może bronić się zarzutem nieprawidłowego uzupełnienia weksla. Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa, jak wskazano powyżej, na dłużniku wekslowym.

W niniejszej sprawie bezsporne były okoliczności faktyczne między stronami w zakresie zawarcia umowy leasingu numer (...), wystawienia przez pozwanych weksel in blanco celem zabezpieczenia roszczeń powoda z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania przedmiotowej umowy leasingu, podpisania deklaracji wekslowej a następnie przekazanie jej powodowi. Pozwani, w zarzutach zakwestionowali natomiast prawidłowość rozliczenia umowy po jej wypowiedzeniu, podnosili zarzut wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową. Strona pozwana powołując się na art. 709¹⁵ kc nie znajdowała podstaw dla uznania istnienia zobowiązania po ich stronie w zakresie żądania powoda co do rat odsetkowych, kwoty wykupu przedmiotu leasingu. Pozwani wnieśli również o miarkowanie kary umownej uznając ją za rażąco wygórowaną.

Sąd na podstawie art. 227 kpc oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy, świadków P. W., R. W. oraz K. W..

Stosownie do treści art. 709¹ kc Przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego.

Zgodnie z art. 709¹³ § 1 i 2 kpc korzystający obowiązany jest płacić raty w terminach umówionych. Jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć na piśmie korzystającemu odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne.

Zgodnie z art. 709¹⁵ kc w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu. Tak przepis ustawy, jak również

stanowiący właściwie jego powtórzenie zapis (...) które były przecież integralną częścią umowy stron, zobowiązywały korzystających do uiszczania raty leasingowych w terminach umówionych.

W niniejszej sprawie nie było wątpliwości co do tego, iż powód może się domagać zapłaty wszystkich niezapłaconych rat kapitałowych. Pozwani nie przeczyli, opóźnieniu w płatności rat. Powyższe stanowiło okoliczność bezsporną. Bezspornym było wypowiedzenie umowy leasingu przez finansującego z przyczyn leżących po stronie korzystających.

W ocenie Sądu na uwzględnienie zasługiwał zarzut pozwanych braku zasadności żądania rat odsetkowych przez powoda. Z chwilą bowiem rozwiązania umowy odpadł obowiązek finansującego kredytowania korzystającego, a zatem nie powinno się już finansującemu należeć z tego tytułu wynagrodzenie. W konsekwencji suma wszystkich niezapłaconych rat należna finansującemu z chwilą rozwiązania umowy leasingu wskutek jej wypowiedzenia z przyczyn objętych odpowiedzialnością korzystającego podlega pomniejszeniu o części przyszłych rat, obejmujące odsetki stanowiące koszt „kredytu rzeczowego” zaciągniętego przez korzystającego u finansującego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09 września 2010 roku, I CSK 641/09 (Lex nr 688506). Z tego też względu kwota przyszłych rat podlegała pomniejszeniu o kwotę 8.852,76 zł, stanowiącą część rat odsetkowych. Zdaniem Sądu niezasadne było również żądanie pozwu w zakresie kwoty wykupu przedmiotu leasingu. W świetle zawartej umowy i postanowień OWU brak jest podstaw do obciążania pozwanych tzw. wartością końcową. Wartość końcowa to kwota, za którą pozwani mogliby nabyć przedmiot leasingu po spłaceniu wszystkich rat leasingowych, zatem po prawidłowym wykonaniu umowy. Było to zatem uprawnienie korzystającego, a nie obowiązek. W zamian za kwotę wartości końcowej pozwani uzyskaliby własność pojazdu, zatem uiszczenie tej kwoty było związane z przeniesieniem po upływie terminu umowy (tj.10.06.2017r.) własności przedmiotu leasingu na leasingobiorcę. Wskazać należy, iż o kwoty te należy pomniejszyć wartości rat należnych do zapłaty przed ich zdyskontowaniem. A zatem kwota 33.389,62 zł podlegała pomniejszeniu o kwotę 349,59 zł z tytułu wykupu oraz o kwotę 8.852,76 zł stanowiącą raty odsetkowe, co dało kwotę 24.187,27 zł, która z kolei podlegała pomniejszeniu o korzyści jakie powód uzyskał w związku z wcześniejszym rozwiązaniem umowy. A zatem o wartość pojazdu, ustaloną przez stronę powodową na poziomie 24.500 zł. Strona pozwana nie wykazała aby wskazana korzyści odniesiona przez powoda stanowiła większą wartość od podanej przez powoda, do czego była zobowiązana zgodnie z treścią art. 6 kc i 232 kpc. Skutkiem dokonanych wyliczeń powstała wartość ujemna - 312,53 zł. Zatem mając na uwadze treść art. 709¹⁵kc powód w oparciu o ww. przepis skutecznie żadnych kwot nie mógł się domagać.

Powód dochodził również zapłaty kwoty 37.756,80 zł tytułem kary umownej oraz tytułem nieopłaconych faktur z okresu poprzedzającego wypowiedzenie umowy łączącej strony w łącznej wysokości 2.287,14 zł, które w ocenie Sądu stanowiły kwoty należne powodowi, bowiem pozwany w tym zakresie nie podniósł skutecznie żadnego zarzutu. Kara umowna została naliczona w związku z niewywiązaniem się przez pozwanych z obowiązku niezwłocznego zwrotu przedmiotu leasingu po wypowiedzeniu umowy. Bezspornym w sprawie była data otrzymania w dniu 11.03.2015 r. wypowiedzenia umowy łączącej strony. Pojazd natomiast został zwrócony dopiero w dniu 07.05.2015 r. Strona pozwana podnosiła, iż kara umowna jest rażąco wygórowana i wniosła o jej miarkowanie.

Zgodnie z art.484 § 1 i § 2 kc w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły. Jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana. W ocenie Sądu nie było podstaw w niniejszej sprawie do jej miarkowania. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż strona pozwana nie wskazała w jaki sposób, według jakiego mechanizmu Sąd miałby tę karę miarkować. W związku z treścią art. 484 kc nie zasługują na uwzględnienie twierdzenia strony pozwanej, iż kara powinna być miarkowana ponieważ powód nie poniósł żadnej szkody. Dodatkowo zdaniem Sądu istotne znaczenie mają argumenty podnoszone przez stronę powodową co do przyczyn braku zwrotu w terminie przedmiotu leasingu. Strona powodowa słusznie wskazywała, iż pozwani oddali przedmiot leasingu do użytkownika innemu podmiotowi bez zgody i wiedzy finansującego. Powyższe działania pozwanych było sprzeczne z treścią § 1 ust. 3 (...), zgodnie z którym korzystający nie mógł bez zgody finansującego ustanowić na

przedmiocie leasingu jakichkolwiek praw na rzecz osób trzecich, przenieść swoich praw wynikających z umowy na osoby trzecie ani też w ramach jakiegokolwiek stosunku faktycznego lub prawnego wydawać przedmiot leasingu osobie trzeciej. Z tego też względu wnioski pozwanych o miarkowanie kary umownej nie zasługiwał na uwzględnienie. Funkcja kompensacyjna kary umownej mogłaby zostać uwzględniona przy ewentualnym dochodzeniu kary z tytułu niewykonania zobowiązania w całości lub w części, nie zaś w przypadku dochodzenia kary umownej za szczególnie rodzaj nienależytego wykonania zobowiązania, jakim jest opóźnienie dłużnika (por. wyrok Sadu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18-03-2016 sygn. akt I ACa 805/15). Dodatkowo podkreślić należy, iż strona pozwana prowadząc działalność gospodarczą, będąc profesjonalistą, zawierając umowę znała jej treść, a więc miała świadomość, iż zapisy umowy przewidują taką, a nie inną karę umowną.

Sąd mając na uwadze powyższe oraz treść art. 496 k.p.c. utrzymał w mocy wydany nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy Gdańsk Północ w Gdańsku w dniu 24.03.2016 r. w sprawie I Nc 90/16 w zakresie kwoty 40.043,94 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 04.10.2015 r. do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie uchylił nakaz zapłaty i oddalił powództwo.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 k.p.c., art. 99 k.p.c w zw. z art. 100 k.p.c., art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu tj. na dzień 26 stycznia 2016 r. zgodnie z odpowiedzialnością za wynik procesu, obciążając kosztami procesu powoda w 17 %, a pozwanych w 83 %. Powód poniósł koszty w wysokości 5.421 zł, w tym 604 zł tytułem opłaty od pozwu, 4.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika procesowego powoda w wysokości jednokrotnej stawki minimalnej, które Sąd ustalił na mocy § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Pozwani ponieśli koszt w wysokości 6.628 zł, w tym 4.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika procesowego powoda w wysokości jednokrotnej stawki minimalnej, które Sąd ustalił na mocy § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, 1811 zł tytułem opłaty od zarzutów. Mając na uwadze procentowy udział każdej ze stron w kosztach procesu: pozwanych w stosunku w 83 %, powoda w wysokości 17 % po wzajemnej kompensacji kosztów procesu ww. stron ($5.421 \times 83\% = 4.499,43 \text{ zł} - 1.126,76 \text{ zł} (6628 \text{ zł} \times 17\%)$) Sąd w pkt 2 wyroku zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 3.372,67 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)